

Arrest

nr. 107 412 van 26 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 december 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Bertrand VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché L. VANDEVOORT die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 september 2012 vraagt de verzoekende partij asiel aan in het Rijk.

1.2. Op 25 september 2012 beslist de verwerende partij tot de weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit S. en beschikt u over de Albanese nationaliteit. Uw oom van moederskant (broer van uw moeder), E. S., werkte als voorzitter van een verzoeningsorganisatie die bemiddelde in zaken van bloedwraak. Zo bemiddelde hij in een bloedwraak tussen de familie K. en de familie M.. Hij bereikte een verzoening tussen deze twee families. Niettemin werd een lid van de clan K., B. K. genaamd, net na deze verzoening vermoord door de clan M.. Gezien het woord van de verzoening niet werd gerespecteerd, ontstond er een conflict tussen E. S. en de familie K.. Zo mocht uw oom niet deelnemen aan de begrafenisceremonie en werd er hem verweten te hebben samengewerkt met de familie M.. Ongeveer twee jaar na dit conflict, werd op 9 augustus 2004 uw oom E. S. vermoord. De hoofdverdachte van de moord was A. K.. Hij werd gearresteerd. Op dat ogenblik heeft de familie K. uw familie ontmoet. De clan K. heeft toen gezegd dat indien A. werkelijk de dader was, uw familie het recht had om bloedwraak te plegen. Uw familie wilde echter in geen geval een bloedwraak opstarten en wilde verder de vreedzame weg volgen die E. altijd had vooropgesteld als bemiddelaar. A. K. werd niet veroordeeld voor de moord op uw oom maar voor andere moorden die hij had gepleegd. Het dossier over de moord op uw oom is ondertussen afgesloten zonder resultaat. Uw familie verdenkt de Albanese autoriteiten ervan een aandeel te hebben in de moord. Op 14 maart 2011 werd A. K. vermoord. Na zijn dood ging zijn clan naar het buitenland. In het begin van de zomer van 2012 keerden enkele familieleden van A. K., onder andere zijn oom, vader en zoon terug naar Albanië. Begin juni 2012 kreeg uw vader op zijn werk via een collega te horen dat de familie K. bloedwraak wil nemen op uw familie. De hele familie Spahiu woont niet meer in Albanië. De broer van E. S., F. S. (O.V. (...)) genaamd, werd in 2005 erkend als vluchteling in België. De vrouw en de zoon van E., S. V. en A. S. genaamd, werden in 2009 erkend als vluchteling in België. Een zus van E., F. S., woont reeds vijftien jaar in Turkije. U, als neef, wordt bijgevolg geviseerd. Op het einde van het schooljaar - eind juni 2012 - vertelde uw vader u over de bedreigingen tegen u. Uit schrik bleef u binnen. Omwille van de bloedwraak besloot u vervolgens om Albanië te vertaten op 17 augustus 2012. U reisde per wagen naar Montenegro waar u de zoon van uw oom F. (broer van E. S. en erkend vluchteling in België) op vakantie was. Jullie reden vervolgens samen naar België. U kwam aan op 18 augustus 2012 en vroeg uiteindelijk asiel aan op 3 september 2012. U beschikt over een Albanese paspoort d.d. 10 december 2010 en een Albanese identiteitskaart, twee attesten van familiesamenstelling afgeleverd op 31 juli 2012 en 2 augustus 2012, verscheidene krantenartikels over het werk van uw oom E. S. als bemiddelaar en de moord op hem en verscheidene reacties vanwege Albanese instanties op de brieven van uw grootvader G. S. betreffende het moordonderzoek en enkele foto's waarop uw oom is afgebeeld.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde dat u niet naar Albanië kunt terugkeren omdat u vreest te worden gedood omwille van bloedwraak door leden van de familie K. (CGVS, p. 6). U hebt uw vrees echter geenszins aannemelijk gemaakt aan de hand van concrete feiten of elementen. Zo verklaarde u het slachtoffer van bloedwraak te worden, louter en alleen omdat u dit hebt van horen zeggen. Uw vader hoorde dit van een collega. U weet niet wie deze collega is (CGVS, pp. 7-8). Er dient te worden vastgesteld dat u verder geen enkel element hebt aangehaald om uw vrees aan tonen noch enig (begin van) bewijs van de door u

aangehaalde problemen hebt neergelegd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het uiterst bevreemdend is dat de familie K. een bloedwraak tegen uw familie zou hebben uitgeroepen. U verklaarde dat de familie K. sinds het begin van de zomer van 2012 terugkeerde naar Albanië en sindsdien bloedwraak zou willen nemen voor de moord op A. K.. Deze moord gebeurde echter reeds op 14 maart 2011. Volgens uw verklaringen zien ze uw familie als daders van deze moord omdat hij destijds in 2004 werd gearresteerd als hoofdverdachte in de zaak over de moord op uw oom van moederszijde, E. S. (CGVS, p. 6). Uit uw verklaringen blijkt vooreerst dat A. zelf verscheidene andere personen had vermoord en hiervoor veroordeeld werd (CGVS, p. 4). De zaak van uw oom werd uiteindelijk niet opgelost (CGVS, p. 5). Daarnaast is het onlogisch dat de familie K. de familie S. als dader zou zien. Vooreerst heeft uw familie nadat A. werd aangehouden, in een ontmoeting met de clan K. verklaard dat ze in geen geval ooit bloedwraak zou nemen op de dader van de moord op E. (CGVS, p. 4). Verder leefde er in 2011 van de clan S. niemand meer in Albanië (CGVS, p. 10). Dat de familie K. uw familie zou verdenken op basis van het loutere feit dat A. op bijna dezelfde manier als E. om het leven kwam, is een blote bewering. Toen u meermaals werd gevraagd waarom de clan K. eigenlijk uw familie zou verdenken en een reden heeft om bloedwraak te starten, antwoordde u dat een oud conflict tussen E. S. en de familie K. aan de basis ligt (CGVS, pp. 7-8). Echter, uw verklaring dat de familie K. anno 2012 bloedwraak wil nemen omdat er in 2002 na een verzoening, die destijds werd bemiddeld door E. tussen enerzijds de familie K. en anderzijds de familie M., toch een lid van de clan K. werd vermoord (CGVS, pp. 5-6), is wederom een loutere bewering die u geenszins hebt gestaafd aan de hand van objectieve informatie. Eveneens dient te worden opgemerkt dat u klaarblijkelijk de namen van de personen door wie u zou worden geviséerd niet kent. U kende uitsluitend de naam van de zoon van de vermoorde A. (CGVS, p. 7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw bewering het slachtoffer te worden van een bloedwraak bij terugkeer naar Albanië.

Indien er geloof zou gehecht worden aan uw relaas, quod non, dient te worden vastgesteld dat u voor de door u aangehaalde bedreiging geen melding hebt gemaakt bij de Albanese politie (CGVS, p. 10). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Bovendien blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Albanese paspoort en identiteitskaart bevestigen uitsluitend uw nationaliteit en identiteit, dewelke hier niet worden betwist. Uit de door u neergelegde familieattesten blijkt louter dat uw moeder de zus is van E. S., wat evenmin wordt ontkend. De door u neergelegde krantenartikels, foto's, brieven betreffende het onderzoek naar de moord op uw oom en de kopie van de brief geschreven door uw oom F. S. rapporteren uitsluitend over de persoon die uw oom E. was, het werk dat hij als voorzitter van de verzoeningscommissie deed, de moord op hem en de arrestatie van de verdachte A. K., hetgeen hier op zich in deze beslissing niet wordt betwist. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u neergelegde documenten echter niet rapporteren over het door u aangehaalde probleem die aanleiding gaf tot uw vertrek uit Albanië en zodoende doen deze door u neergelegde documenten in geen geval afbreuk aan bovenstaande vaststellingen (CGVS, pp. 3-5).

Het feit dat familieleden van u in 2005 en in 2009 erkend werden als vluchteling kan aan bovenstaande vaststellingen evenmin iets wijzigen. Elke asielaanvraag dient immers op zijn eigen merites beoordeeld te worden.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), en van artikel 39 van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: de Procedurerichtlijn), voert verzoeker aan dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/1 juncto artikel 39/2, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet in casu kan worden aangetekend geen doeltreffende voorziening in rechte uitmaakt zoals bedoeld in artikel 47 van het Handvest en artikel 39 van de Procedurerichtlijn. Deze bepalingen, zo stelt verzoeker, bepalen dat de lidstaten dienen er voor te zorgen dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat bij een rechterlijke instantie tegen een beslissing die inzake hun asielverzoeker is gegeven. Verzoeker besluit dat, nu het enige mogelijke beroep tegen de bestreden beslissing een annulatieberoep is dat niet opschortend werkt, er geen sprake kan zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel.

3.1.2. De Raad wijst erop dat de eerste alinea van artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte omvat:

"Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden."

Voormelde alinea uit het Handvest stemt inhoudelijk overeen met artikel 13 van het EVRM.

De tweede alinea van artikel 47 van het Handvest omvat het recht op een onpartijdig gerecht:

"Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen."

Deze alinea stemt inhoudelijk overeen met artikel 6, eerste lid van het EVRM (Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17).

Overweging 27 van de Procedurerichtlijn luidt :

"Krachtens een fundamenteel beginsel van het Gemeenschapsrecht moet tegen beslissingen inzake een asielverzoek en inzake de intrekking van de vluchtelingenstatus een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaan voor een rechterlijke instantie in de zin van artikel 234 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap. Of het om een daadwerkelijk rechtsmiddel gaat, hangt, ook wat het onderzoek van de relevante feiten betreft, af van het - als één geheel beschouwde - bestuurlijke en justitiële systeem van elke lidstaat".

Artikel 39, met als opschrift « Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel », van de Procedurerichtlijn luidt als volgt:

"1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor asielzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen :

a) een beslissing die inzake hun asielverzoek is gegeven, met inbegrip van een beslissing :

- i) om een asielverzoek als niet-ontvankelijk te beschouwen overeenkomstig artikel 25, lid 2;
- ii) aan de grens of in de transitzones van een lidstaat zoals omschreven in artikel 35, lid 1;
- 43
- iii) om een behandeling niet uit te voeren overeenkomstig artikel 36;
- b) een weigering om de behandeling van een verzoek na de onderbreking ervan overeenkomstig de artikelen 19 en 20 te hervatten;
- c) een beslissing om het hernieuwde verzoek niet opnieuw te behandelen overeenkomstig de artikelen 32 en 34;
- d) een beslissing waarbij de binnenkomst wordt geweigerd in het kader van de procedures krachtens artikel 35, lid 2;
- e) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus krachtens artikel 38.
- 2. De lidstaten stellen termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de asielzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen.
- 3. De lidstaten stellen in voorkomend geval voorschriften overeenkomstig hun internationale verplichtingen vast betreffende :
  - a) de vraag, of het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven, en
  - b) de mogelijkheid van een rechtsmiddel of beschermende maatregelen wanneer het rechtsmiddel overeenkomstig lid 1 niet het gevolg heeft dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven. De lidstaten kunnen ook voorzien in een rechtsmiddel van rechtswege, en
  - c) de redenen om een beslissing krachtens artikel 25, lid 2, onder c), te betwisten overeenkomstig de in artikel 27, lid 2, onder b) en c), bepaalde methode.
- 4. De lidstaten kunnen termijnen vastleggen voor het onderzoek door de in lid 1 bedoelde rechterlijke instantie van beslissingen van de beslissingsautoriteit.
- 5. Indien aan een asielzoeker een status is toegekend die dezelfde rechten en voordelen krachtens het nationale en het Gemeenschapsrecht biedt als de vluchtelingenstatus overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, kan de asielzoeker worden geacht een daadwerkelijk rechtsmiddel te hebben, wanneer een rechterlijke instantie beslist dat het in lid 1 bedoelde rechtsmiddel niet ontvankelijk is of geen grote kans van slagen heeft vanwege onvoldoende belangstelling bij de asielzoeker om de procedure voort te zetten.
- 6. De lidstaten kunnen in hun nationale wetgeving tevens de voorwaarden vastleggen waaronder ervan kan worden uitgegaan dat een asielzoeker zijn rechtsmiddel zoals bedoeld in lid 1, impliciet heeft ingetrokken of daarvan heeft afgezien, en wel tezamen met de regels inzake de procedure die moet worden gevolgd".

De afdeling wetgeving bij de Raad van State heeft reeds gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) gesteld:

"Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een

daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Er kan dus tijdens een annulatieberoep een debat worden gevoerd over de juistheid van het bestuurlijke feitenoordeel en de wijze waarop dat tot stand is gekomen, zoals bij de bespreking van het tweede middel zal blijken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de door haar aangehaalde bepalingen in casu een behandeling in volle rechtsmacht en een beroep met schorsende werking zou vereisen. In dit verband kan nog nuttig verwezen worden naar de voorbereidende werken inzake de invoeging van artikel 57/6/1 in de Vreemdelingenwet die als volgt luiden: *“Tegen een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag, ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst, staat een annulatieberoep open. Dit verschil in behandeling tussen een onderdaan van een veilig land van herkomst wiens asielaanvraag niet in overweging werd genomen enerzijds en anderzijds een persoon die niet afkomstig is uit een land dat kan worden gekwalificeerd als veilig land van herkomst is zowel objectief als redelijk verantwoord en streeft een wettig doel na m.n. het optimaliseren van de middelen die aan de raad zijn toegekend, het vermijden van achterstand en het versnellen van de asielprocedure zoals voorzien in het regeerakkoord. Deze wet beoogt een aparte behandeling voor een categorie die duidelijk is te onderscheiden van de andere asielzoekers. Zij voorziet in een bijzondere procedure voor asielaanvragen van onderdanen die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst van wie wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming, precies omdat ze afkomstig zijn uit een veilig land waar er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951, of van een reëel risico op ernstige schade. Vermits er aldus geen gevaar bestaat dat de terugleiding van betrokkene naar zijn land van oorsprong, dat een veilig land van herkomst is bepaald volgens de criteria die worden vermeld in de Procedurerichtlijn en conform de wettelijke bepalingen zoals vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, hem zou blootstellen aan een behandeling met mogelijk onomkeerbare gevolgen die strijdig zou zijn met het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, is het niet onredelijk onderdanen van een dergelijk land uit te sluiten van de van rechtswege schorsende werking van een beroep, ingesteld op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid. Het is redelijk verantwoord om voor die categorie te voorzien in een snellere behandeling en een aparte beroepsprocedure. Er dient immers te worden verhinderd dat het asiel wordt gebruikt voor andere doeleinden dan die waarvoor het is bedoeld. Om het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure tegen te gaan is het van cruciaal belang om voor asielaanvragen die a priori geen nood hebben aan bescherming, te komen tot een uitvoerbare beslissing binnen zo kort mogelijke termijn. Tot die categorie behoren de asielaanvragen van asielzoekers die afkomstig zijn uit een veilig land van herkomst, omdat er voor hen een vermoeden bestaat dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming. Voor die categorie is het verantwoord te beschikken over een versnelde afhandeling van zowel de asielaanvragen als de beroepen die worden ingesteld tegen deze beslissingen. Voor die categorie is het bovendien verantwoord om het beroep te beperken tot een annulatieberoep, dat niet automatisch schorsende werking heeft. De voorgestelde procedure is gelijk aan de procedure voor andere categorieën van asielaanvragen. Ook in artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 is reeds voorzien in de mogelijkheid om een asielprocedure niet in aanmerking te nemen (bij gebreke aan nieuwe elementen), alsook in artikel 57/6, eerste lid, 2° van dezelfde wet (niet-inoverwegingname van de asielaanvraag van een onderdaan van de EU of van een onderdaan van een land dat lid is bij een toetredingsverdrag bij de EU) en ook tegen deze beslissingen is in beginsel slechts een annulatieberoep mogelijk.*

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof er in zijn arrest van 27 mei 2008 nr. 81/2008 op gewezen dat geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst de wetgever verplicht om op algemene wijze een beroep met schorsende werking in te stellen. Het Grondwettelijk Hof stelt in punt B.36.3 van dit arrest ondermeer:

“Zo verplicht artikel 13 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens de wetgever niet een schorsende werking toe te kennen aan een beroep dat tegen een administratieve beslissing wordt uitgeoefend, behalve indien een dergelijke schorsende werking noodzakelijk is om “de uitvoering [te] verhinderen van maatregelen die strijdig zijn met het [Europees] Verdrag en waarvan de gevolgen potentieel onomkeerbaar zijn” (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België, § 79; EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50; EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin [Gaberamadhien] t. Frankrijk, § 58).”

Beslissingen genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet gaan uit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bevatten geen verwijderingsmaatregel. De commissaris-generaal is niet bevoegd voor het uitvaardigen van een dergelijke maatregel. Tegen een latere eventueel in hoofde van de verzoekende partij genomen verwijderingsmaatregel kan zij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen. Deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, is in beginsel van rechtswege schorsend, zodat aan de vereiste van een daadwerkelijk rechtsmiddel is voldaan.

Gelet op hetgeen voorafgaat dient geconcludeerd te worden dat het annulatieberoep bij de Raad beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker toont niet aan dat het door hem ingeroepen geschonden geachte bepalingen strengere vereisten voorziet dan artikel 13 van het EVRM of een beroep met volle rechtsmacht opleggen.

3.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.” Verder verwijt hij de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout te hebben gemaakt.

De verzoekende partij licht het middel toe als volgt:

“Dat verzoeker wel degelijk voldoende elementen naar voor heeft gebracht waaruit blijkt dat het wel degelijk plausibel voorkomt dat de clan K. verzoekers familie ervan verdacht achter de moord op Astrit te zitten en zij op hun beurt bloedwraak wilden plegen. Dat verzoeker dan ook wel degelijk een doelwit was en zijn leven in gevaar was in Albanië. Dat de bestreden beslissing dan ook geen rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte elementen, zodat zij gebrekkig, minstens onvoldoende gemotiveerd is.

Dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing evenmin rekening heeft gehouden met de concrete huidige situatie in Albanië, waar bloedwraak nog steeds schering en inslag is ten aanzien waarvan de autoriteiten machteloos staan.”

3.2.2. Aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen merkt de Raad op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen kunnen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht is dan ook niet aangetoond.

3.2.3.1. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, of het bestaan van een “manifeste beoordelingsfout”, zoals zij het formuleert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. De vermeende schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;*
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;*
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;*
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.*

De beoordeling of een land een veilig land van herkomst is dient te steunen op een reeks informatiebronnen waaronder in het bijzonder informatie uit andere lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties.

Op gezamenlijk voorstel van de minister en de minister van Buitenlandse Zaken en nadat de minister het advies van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en de Staatlozen heeft ingewonnen, bepaalt de Koning, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, ten minste eenmaal per jaar de lijst van veilige landen van herkomst. Deze lijst wordt meegedeeld aan de Europese Commissie.

De in het eerste lid bedoelde beslissing wordt met redenen omkleed met vermelding van de omstandigheden van de zaak en moet getroffen worden binnen een termijn van vijftien werkdagen.”

Artikel 1 van het koninklijk besluit van 26 mei 2012 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“De volgende landen worden aangewezen als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

- Albanië*
- Bosnië-Herzegovina*
- India*
- Kosovo*
- FYROM*
- Montenegro*
- Servië”*

In het verslag aan de koning bij het koninklijk besluit van 26 mei 2012, wordt onder meer verwezen naar het advies dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verstrekt heeft aangaande de landen die op de lijst van veilige derde landen kunnen worden opgenomen.

Voor wat betreft Albanië, luidt het als volgt:

“Voor wat betreft Albanië, besluit de Commissaris-generaal als volgt : « Gelet op voorgaande vaststellingen betreffende de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in het

democratische stelsel, de politieke omstandigheden in Albanië, de mate waarin vervolging of mishandeling in Albanië voorkomen en de mate waarin er tegen eventuele vervolging of mishandeling bescherming geboden wordt, en rekening houdende met de criteria die werden vastgelegd in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet komt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot het advies dat er in Albanië algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit sluit niet uit dat er uitzonderlijk voor een aantal bijzondere situaties een nood aan internationale bescherming kan aanwezig zijn. Zo kunnen sommige bijzondere situaties van vendetta van die aard zijn dat ze in aanmerking komen om te worden gekwalificeerd als vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

In de aanhef van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 kan het volgende gelezen worden:

“Een individueel en effectief onderzoek blijft noodzakelijk, maar het vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is, gezien zijn afkomst uit een veilig land van herkomst”.

In fine van het verslag aan de koning bij voormeld koninklijk besluit van 26 mei 2012 wordt het volgende gesteld:

“Niettegenstaande ook uit het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat er enige kanttekeningen zouden kunnen worden geplaatst bij bepaalde situaties in bepaalde landen, vormt deze vaststelling geen bezwaar om deze landen op de lijst te plaatsen, rekening houdende met alle relevante feiten en omstandigheden. Deze afweging gebeurde op zeer voorzichtige wijze. Bovendien wordt de asielzoeker afkomstig van deze veilige landen steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen.”

Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet de verzoekende partij dus niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, BS 4 oktober 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is *in casu* duidelijk dat de verzoekende partij afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan de verzoekende partij om met duidelijke en substantiële elementen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, dit in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast *in casu* rust derhalve op de verzoekende partij.

3.2.3.2. In de motivering van de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen omdat zij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en dat haar asielaanvraag enkel in overweging kan worden genomen indien zij duidelijk aantoonst dat er wat haar betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, wat de verzoekende partij *in casu* niet doet. Uit de motieven blijkt duidelijk dat wel degelijk rekening werd gehouden met de door de verzoekende partij aangebrachte elementen, waaronder de neergelegde documenten. Uit nazicht van het administratief dossier en meer bepaald het gehoorverslag van de verzoekende partij blijkt dat zij haar asielaanvraag steunt op het feit dat zij vreest gedood te worden omwille van bloedwraak door leden van de familie K. Dienaangaande stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij haar vrees geenszins aannemelijk heeft gemaakt aan de hand van concrete feiten of elementen. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij louter via een onbekende collega van haar vader weet dat zij het slachtoffer van bloedwraak zou worden, dat zij verder geen enkel element heeft aangehaald om haar vrees aan te tonen en dat zij

evenmin enig begin van bewijs van de aangehaalde problemen heeft neergelegd. Voorts haalt de verwerende partij een aantal ongerijmdheden en vaagheden uit het asielrelaas van de verzoekende partij aan en besluit zij op basis van alle voorgaande vaststellingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij het slachtoffer zou worden van bloedwraak bij terugkeer naar Albanië. Verder blijkt dat de verwerende partij ook heeft geoordeeld dat de verzoekende partij heeft nagelaten melding te maken van de bedreigingen bij de Albanese politie, terwijl internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming en van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Daarbij komt nog dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt, en de verwerende partij er dus genoegzaam uit heeft kunnen concluderen, dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in de synthesememorie deze motieven niet in concreto weerlegt, maar louter volhardt in haar asielrelaas, zodat zij geenszins aantoonst dat de verwerende partij desbetreffend op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de stukken van het dossier tot haar oordeel is gekomen. Bovendien kan haar in het licht van de voormelde niet in concreto betwiste bevindingen, waarbij naar het oordeel van de Raad de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het relaas determinerend is, niet ten kwade worden geduid niet nog specifiek te hebben gemotiveerd aangaande de algemene problematiek van de bloedwraak in Albanië.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel betreft, toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde gegevens uit het administratief dossier zou hebben veronachtzaamd of op een kennelijk onredelijke wijze tot haar beoordeling zou zijn gekomen. Met betrekking tot het redelijkheidsbeginsel, ten slotte, schendt de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat, zoals hierboven is gebleken, *in casu* niet het geval is.

3.2.5. Het tweede middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. DENYS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DENYS

A. WIJNANTS